

NEW YORK TIMES SIKERSOROZAT

MICHAEL VEY

4. VADÁSZAT JÁDE SÁRKÁNYRA

„Nem lepődnek meg,
ha Michael Vey sikere
végigsöpörne az
egész világon.”

– James Dashner,
Az útvesztő szerzője

RICHARD PAUL EVANS

NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

RICHARD PAUL EVANS

M⚡CHAEŁ VEY

4. VADÁSZAT JÁDE SÁRKÁNYRA

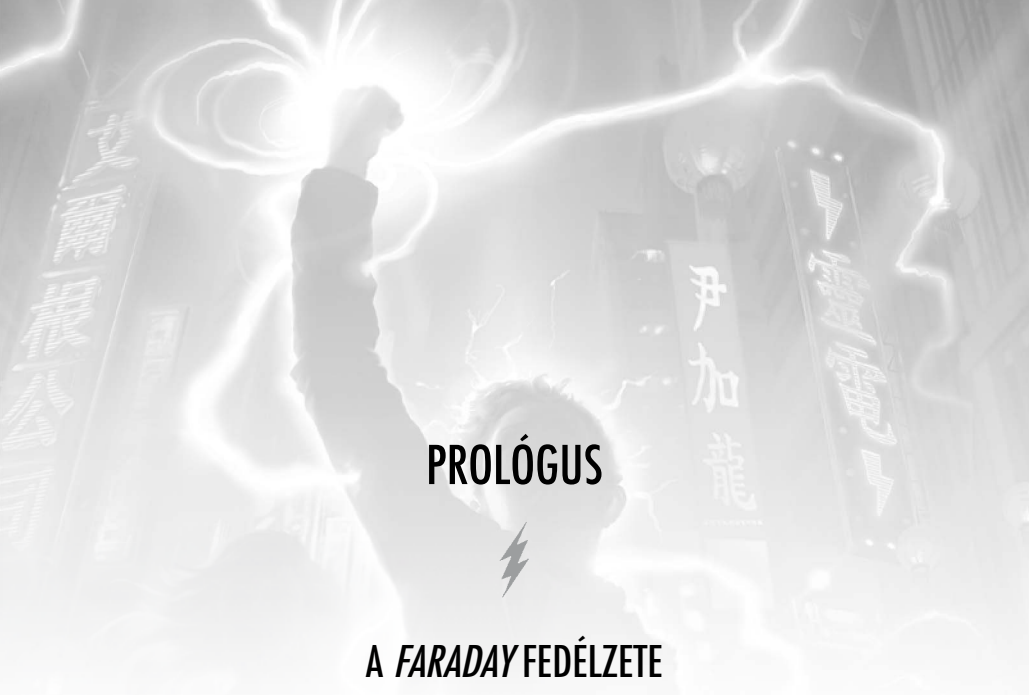

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2015

*Az én Allysonomnak,
öröm és áldás vagy az életemben.*

Ez a könyv teljes egészében a képzelet szüleménye. Bármilyen hivatkozás történelmi személyekre, eseményekre vagy helyszínekre kitálatalt alapokon nyugszik. Egyéb nevek, szereplők, helyek és események csak a szerző képzeletének szüleményei, és bármilyen egyezés valóságos eseményekkel, helyszínekkel és élő vagy halott személyekkel kizárólag a véletlen műve.

PROLÓGUS

A FARADAY FEDÉLZETE

PORT OF CALLAO KIKÖTŐ, PERU

– EZ EGY MARHASZÁLLÍTÓ BÁRKA! – dühöngött Hatch, és falhoz vágta félig teli whiskyspoharát. – Hallja egyáltalán, amit mondok? Egy bűzös, nyomorúságos marhaszállító bárkán vagyok kénytelen élni!

– Igen, uram – válaszolta a szolgáló, aki kapkodva igyekezett összetakarítani a rendetlenséget. Noha hozzászokott már Hatch lobbanékony természetéhez, még mindig megrémisztették a férfi indulatos kirohanásai.

Miután az Elektroklán az öböl fenekére küldte az *Ampère* szuperjachtot, Hatch és az Elgen még fedélzeten tartózkodó tagjai átköltöztek a *Faradayre*, az Elgen csapatszállító hajójára, amely a cég flottájának legnagyobb tagja volt.

– Vey és a kis terrorista barátai még megfizetnek ezért
– morogta Hatch. A poharáért nyúlt, csak akkor jutott eszébe, hogy az imént elhajította. – Siessen, takarítsa el innen ezt a mocskot! – utasította a szolgálóját, aki még mindig térden állva szedegette az üvegszilánkokat a tenyerébe. – Aztán hozzon nekem még egy italt!

– Igen, uram – felelte az asszony.

Könnyed kopogás hallatszott az ajtón.

– Ki az? – kérdezte Hatch.

– Welch kapitány vagyok, uram. Jelentést kívánok tenni. – Welch volt az Elit Központi Gárda feje, azon kevesek közé tartozott az Elgen táborában, akik közvetlenül szólhattak az admirálishoz.

– Akkor meg mire vár, EKG? – mordult fel Hatch.

Welch a szobába lépve tisztelgett, és szándékosan nem nézett a padlón térdelő asszonyra.

– Elnézését a zavarásért, admirális. Foglyul ejtettük a kínai lányt. Jáde Sárkányt.

– Hol van most?

– Még a Lung Li őrizetében. Sikeresen kicsempészték Kínából. Jelenleg Tajpejben tartózkodnak, úton az Elektrostar erőmű felé.

– Rá tudták már venni, hogy beszéljen?

– Nem, uram.

– Miért nem?

– Akadt egy kis gond.

Hatch tekintete veszedelmesen megvillant.

– Én nem akarok *gondokat*, EKG. *Eredményeket* akarok. Oldják meg a nyelvét! Fenyegessék meg! Fenyegessék a családját! Fenyegessék a kutyáját, ha másként nem megy!

– Uram, attól tartok, fenyegetéseknél többre lesz szükség.

– Akkor kínzással bírják beszédre!

– Úgy gondoljuk, hogy nem fogja megérteni a kínzást. Hatch öklével az asztalára csapott.

– Mégis mit kell megérteni a kínzással kapcsolatban? Ne kerülgesse tovább a forró kását, Welch!

– A lány süketnéma. Ráadásul autista is. Nem valószínű, hogy felfogja a kapcsolatot az általunk okozott fájdalom és az információ között, amit megpróbálunk kicsikarni belőle. A kínzással talán éppen az ellenkező hatást érhetjük el.

A szolgáló egy újabb pohár skót whiskyt tett Hatch elé, ami egyszerre lehiggasztotta a férfit. Ivott egy kortyot, majd így szólt:

– Szóval, ez a *génusz*, akit foglyul ejtettünk, egy süketnéma, autista gyerek?

– Igen, uram. Egy autista savant.

Hatch lassan bólintott.

– Egy *savant*. Miért nem értesültünk mi erről?

– Keveset tudtunk a lányról a lenyűgözően zseniális munkáján kívül, uram.

Hatch kis ideig eltöprengett a felettébb kellemetlen helyzeten.

– Juttassa el a tudósainkhoz a *Volta* fedélzetére. Ők tudni fogják, mihez kezdjenek vele.

– Repülővel vigyük a hajóra?

– Nem. A *Volta* már elhagyta a kikötőt. Értesítsék a kapitányát, hogy változtassanak útirányt Tajvan felé. És keressenek egy autizmus-szakértőt. Vagyis egy specialistát akarok, aki szóra tudja bírni azt a lányt.

– Maradjon továbbra is a Lung Li őrizetében?

Hatch határozottan megrázta a fejét.

– Ne csak a Lung Li őrizze! Azt akarom, hogy a sas-madaraim személyesen gondoskodjanak a védelméről.

– A sasmadarai?

– A Ragyogók – magyarázta Hatch. – Quentin vezeti a csapatot.

– Hol tartózkodnak most az ifjak, uram?

– Beverly Hillsben. Azt akarom, hogy holnaputánra mindnyájan Tajvanon legyenek, Torstyn és Tara kivételével. Az ő szolgálataikra Svájcban lesz szükségem.

– Igen, uram. Van még esetleg más parancsa is, uram?

– Amíg a *Volta* érkezésére várnak, terjesszék el a hírt az erőműben, hogy nálunk van a lány.

– Nem hangzik bölcs ötletnek, uram. Az információ könnyen kiszivároghat az ellenálláshoz is.

– Éppen arra számítok – felelte Hatch.

– Nem értem.

– Ha tudomásukra jut, hogy kezünkben van a lány, nyakunkra küldik azt a kígyót, Michael Veyt, hogy kiszabadítsa.

Welch gondterhelten ráncolta a homlokát.

– Tényleg azt akarja, hogy Vey Tajvanra jöjjön?

– El sem tudja képzelni, mennyire vágyom rá. – Hatch előrehajolt a pohara fölött. – Maga is tudja, hogyan kell megölni egy kígyót, ugye? Le kell vágni a fejét. Levágja a fejét, és az állat meghal. Súlyosan alulbecsültük Veyt. Az Elgent érintő minden konfliktusban vezető szerepet töltött be. Vey nélkül nincs ellenállás. – Hatch felhajtotta az italát, és a hangja hirtelen fenyegetően mély, rekedtes színt öltött, mintha csak magában beszélne. – Szörnyen elegendem van már ebből a kölyökből és a kis Elektroklánjából. Ideje végre fejeket vagdosni!

ELSŐ RÉSZ

1. ÉRDEKES IDŐK

LEGJOBB HAVEROM, OSTIN LISS említette egyszer, hogy létezik egy ősi kínai átok, amely így hangzik:

ÉLJ ÉRDEKES IDŐKBEN!

A nevem Michael Vey, és határozottan állíthatom, hogy rendkívül érdekes időkben élek. Alig egy éve még egészen más volt a helyzet. Ami azt illeti, az életem akkoriban körülbelül annyira volt érdekfeszítő, mint Ostin szteptáncórái. Átlagos, jelentéktelen elsőévesnek számítottam az idahói Meridian Középiskolában. Meridian egyszerű, vidéki kisváros, ahol csupán az egy főre eső tehenek száma átlagon felüli. Ne furdaljon a lelkiismeret, ha még sohasem hallottál róla. Nem vagy egyedül.

Édesanyámmal éltem, aki pénztárosként dolgozott a helyi élelmiszer-áruházban. A lakásunk egészen parányi volt, tojáshéjszínű falakkal, a padlót hosszú szálú,

zöld szőnyeg borította. Mindennap gyalog jártam iskolába; kerültem a kötekedőket, az igazgatót, a matematika csaknem minden formáját, a szervezett sportokat; és a hét hat napján videojátékokat játszottam legjobb (és egyetlen) barátommal, Ostinnal. Továbbá évente kétszer figyelemmel kísértem a cápaműsorok hetét a tévében. Tulajdonképpen ennyivel össze is lehetett foglalni az életemet.

Azt hiszem, az egyetlen halványan érdekes része az életemnek a Tourette-szindrómám volt, ami valójában nem is igazán különleges, hiszen nem szoktam olyasféle izgalmas dolgokat művelni, mint általában a Tourette-szindrómában szenvedő egyének, például nem káromkodom nyilvánosan, sőt állathangokat sem szoktam utánozni. Többnyire csak sokat pislogok és hangosan nyelek. Igen, tudom, dögunalom.

Valójában, amit az előbb mondtam, vagyis hogy a Tourette volt az egyetlen kicsit is érdekes része az életemnek, nem teljesen igaz. Akad egy tulajdonságom, amely mindig nagyon különleges volt – csak éppen nem árulhattam el senkinek. Elektromos vagyok.

Végül ez a tulajdonságom vezetett el az új és nagyon is érdekes életemhez. Felsorolnám az elmúlt év eredményeit azok számára, akik szeretnének lépést tartani az eseményekkel:

- Összebarátkoztam egy egész csapatnyi sráccal, akik az enyémhez hasonló elektromos képességek birtokában vannak.
- Bezártak egy cellába, és megkínóztak.
- Tönkrevágtam egy magániskolát.
- Szereztem magamnak egy csodás barátnőt. (Ezt továbbra sem tudom felfogni.)

- Elrepültem Peruba, és kimenekítettem az anyámat.
- Megköztöztek, és kis híján patkányeledelként végeztem.
- Felrobbantottam egy erőművet.
- Felkerültem Peru körözött bűnözőinek listájára.
- Helikopterekkel és lángszórókkal üldöztek a dzsungelben.
- Az amacarra törzsszel laktam az amazóniai dzsungelben.
- Megtámadtam a perui hadsereget, és kiszabadítottam a barátaimat, mielőtt terrorizmus vádjával kivégezték volna őket.
- Levegőbe röpítettem a több millió dollárt érő *Ampère* szuperjachtot, mielőtt az Elgen elfoglalhatta és rabszolgáslorba vethette volna Tuvalu szigetországot. (Meridiánhoz hasonlóan valószínűleg még erről sem hallottál soha.)

Most éppen Tajvanra készülünk, hogy megmentünk egy kilencéves kínai kislányt a tajvani hadsereg és egy Lung Li nevezetű, Elgen szuperninjákból álló banda karmaiból.

Van egy olyan érzésem, hogy az események a közeljövőben még a korábbinál is érdekesebb fordulatot vesznek.

2. A FARM

– MICHAEL, ÉBREDJ FEL! ROSSZAT ÁLMODSZ. – Kinyitottam a szemem, és a barátnőm, Taylor arcát láttam magam előtt, amint fölém hajolt. – Semmi baj. Csak álmodtad az egészet.

Megdörzsöltem a szemem, azután óvatosan felültem.

– Hol vagyunk? – kérdeztem.

– Még mindig a furgonban.

Vettem egy mély lélegzetet, majd lassan kifújtam a tüdőmből a levegőt. A szám jobb sarka vészesen rángatózott.

– Megint rémálmom volt.

– Tudom. Láttam.

– Láttad a rémálmomat?

Taylor bólintott.

– Borzalmas volt. Ezúttal én is szerepeltem benne.

Amióta csak levegőbe röpítettük az *Ampère* superjachtot, visszatérő rémálmok gyötörtek a robbanásról és

a hajó elsüllyedéséről. Láttam a csapdába esett embereket a fedélzeten, akik üvöltve próbáltak kimenekülni, mielőtt a hullámokba vesztek volna. Ám az utóbbi időben olyan emberek szerepeltek az álmaimban, akiket jól ismertem, például az anyám vagy Ostin. Most pedig Taylor.

Taylor szorosan a karjába zárt.

– Bárcsak el tudnám venni a szörnyű álmokat! Megpróbáltam.

– Talán ezért kerültél te is bele – válaszoltam.

Napkelte előtt hagytuk el Perut, és körülbelül hat órát repültünk, mire végül földet értünk egy poros kifutón, a semmi kellős közepén. Amikor kiszálltunk a repülőgépből, két sötét öltönyös, napszemüveges férfi fogadott minket, akik alig szóltak hozzánk, azon az utasításon kívül, hogy szálljunk be a furgonjukba. Most már több mint egy órája ugyanazon a földúton döcögtünk. Nem láttunk mást, csak a füves mezők, kaktuszok, ciprusok és Joshua-fák végtelennek tűnő táját, amelyet néhol egy-egy szögesdrótkerítés szakított meg. Kinéztem az ablakon, és hunyorogni kezdtem a késő délutáni nap fényében.

– Van valami ötleted, merre járunk? – kérdeztem.

– Sejtelmem sincs. Mindenhol ugyanolyan a vidék – felelte Taylor. – Olyan érzés, mintha egy régi rajzfilmbe csöppentünk volna, ahol újra meg újra ugyanaz a háttér suhan el.

– Nézzétek, tehenek! – szólt Abigail, és előremutatott.

– Talán több száz is.

Mindenki kinézett, és megbámultuk a népes csordát, amely szétszórva legelészett a tájon.

– Ami azt illeti, ezek tulajdonképpen *brangus* marhák – magyarázta Ostin. – Az indiai brahman és a skót

angus fajta keresztezésével hozták létre 1932-ben, a Louisiana állambeli Jeanerette városkában folytatott hibridkutatások eredményeként.

– Mit mondott, mik ezek? – kérdezte Jack.

– Tehenek – vágta rá Abigail.

– Mikor érünk már oda? – türelmetlenkedett McKenna.

– Hol van egyáltalán az *oda*? – csattant fel Tessa. – Miért kell ennyire titokzatoskodniuk? Hiszen mi nem az Elgen oldalán állunk.

– Ne használják ezt a szót, kérem! – szólt hátra az egyik férfi a furgon első üléséről. Most szólalt meg először, amióta nekivágtunk az útnak.

– Mit ne használjunk... *Elgen*? – kérdezte Tessa, szándékosan megismételve a szót.

– Sohasem lehet tudni, ki hallgatózik – válaszolta a férfi.

Tessa gúnyosan felnyögött.

– Ha valaki kihallgatta a beszélgetésünket, már biztosan meghalt az unalomtól.

– Bölcsebb, ha nem tudjuk, pontosan hol vagyunk – mondtam. – Ha netán elfognak, és kínzással próbálnak meg szóra bírni minket.

– Te aztán tudsz bánni a szavakkal, Vey! – morogta Tessa. – *Sokkal* jobban érzem magam. – A sofőrhez fordult. – Megérkeztünk már?

– Igen, hölgyem – felelte a sofőr, anélkül hogy hátrapillantott volna. – Ez itt a Kronométer Farm.

– Egy farmra megyünk? – csodálkozott Taylor.

– Igen, hölgyem – felelte a sofőr.

– A farm teljesen logikus választás – jegyeztem meg. – Távol esik mindentől, így hát zavartalanul tevékenykedhetnek. Elegendő hely van a kísérletekhez. Itt még

egy bombát is fel lehet robbantani, senki nem venné észre.

– Értem – bólintott Tessa. – Egy bombát nem hallanak meg, de engem igen, amikor azt suttogom, hogy *Elgen*.

– Igaza van – állapította meg Ostin.

– Talán lovakat is tartanak, amikre felülhetünk – fordult hozzám Taylor. – Szereted a lovakat?

– Még sohasem lovagoltam – vallottam be.

Taylor rám mosolygott.

– Lovagolni jó móka. Szívesen megtanítalak.

– Miért megyünk most egyáltalán egy farmra? – kérdezte Tessa. – Miért nem repülünk egyenesen Kínába, hogy megmentjük a lányt?

– Nem Kínába fogunk menni – javította ki Ostin. – Hanem Tajvanra.

– Egykutya – felelte Tessa.

– Nem éppen – rázta Ostin a fejét. – Mintha azt mondanánk, hogy Kuba és az Egyesült Államok ugyanaz az ország. Tajvan egy többpártrendszerű, demokratikus állam. Kína viszont kommunista népköztársaság. A kínai kormány Tajvant az ország huszonharmadik tartományának tartja, míg Tajvan alkotmányosan ma is magának követeli a fennhatóságot egész Kína fölött.

– Kösz a földrajzórát – morogta Tessa.

– Tudtad, hogy Tajvan egész szigete simán elférne Massachusetts állam területén, egykor mégis több mint huszonöt különféle nyelvet beszéltek a lakosai?

– Honnan tudsz ennyi mindent? – ámuldozott McKenna.

– Az agyam valóságos szivacs. Beszippantom a tényeket – válaszolta Ostin.

Tessa lecsusszant a székén.

– Most azonnal végezzetek velem! – könyörgött.

Tizenöt perc elteltével Tessa ismét megszólította a sofőrt.

– Mintha azt mondta volna az előbb, hogy már megérkeztünk.

– Úgy van – bólintott a férfi. – Egy ötvenötezer holdas birtokon vagyunk.

– Szentséges tehén! – kiáltott fel Ostin.

– Úgy érti, szentséges *brangus*! – mondta Abigail.

Jack nevetésben tört ki. Jó volt hallani. Wade halála óta csak nagyon ritkán nevetett.

Öt perccel később a furgon lassított, azután megállt egy acélból és szögesdrótból épült kapu előtt, amely egy fabódé mellett állt. Magas, izmos férfi őrködött a kapu előtt. Cowboykalapot, csizmát és bőrmellényt viselt.

– Egy igazi cowboy – mondta Abigail. – Imádom a cowboyokat. Vonzó pasik. – Jack felé fordult. – Neked is kellene egy kalap. Nagyon cuki lennél benne.

– Én nem akarok *cuki* lenni! – válaszolta Jack.

– Michael! – szólt Ian, áthajolva az ülésem támláján.

– Látod azt a fickót? Az őrt.

– Igen.

– Úgy néz ki, mint egy cowboy, de fel van szerelve rádióval és távirányítókkal, ráadásul golyóálló mellényt is visel. Mögötte pedig az a fából összetákolt bódé valójában acélvázsal megerősített betonbunker, ahol egy ötven milliméteres géppuska és egy páncéltörő rakéta is fel van állítva. És persze taposóaknak találhatók végig az út és a kerítés mentén. Gyanítom, hogy távirányítással működnék. Mindenkit sikerült lóvá tennie.

– Téged kivéve – tette hozzá Taylor.

– Engem kivéve – mosolygott Ian.

– Örülök, hogy a mi oldalunkon állsz – mondtam.

A sofőrünk kiszállt a furgonból. Pár szót váltott az őrral, majd visszaült a helyére, és a kapu lassan kinyílt előttünk. A földút, amelyen eddig jöttünk, hirtelen aszfaltozott lett, ahogy továbbgördültünk még körülbelül száz métert. Elhaladtunk egy magas kommunikációs torony mellett, ahol az út kettévált, és mi a jobb oldali ágán mentünk tovább. Az utunk egy hosszú, szűk völgy mélyén kanyargott végig, azután egy jókora körülkerített létesítményben ért véget.

Három nagyobb ház állt egy központi építmény körül, amely többemeletnyi magasságban tornyosult a létesítmény fölé. Az épületek tetejét napelemek és szélturbinák borították. Hasonló turbinák sorakoztak a szemben lévő hegygerincen is.

A központi épület mögött több alumíniumfalú garázs is állt, egy helikopter-leszállóhely, rajta egy várakozó géppel, valamint három acél hullámlemezről épült siló, amelyek mindegyike magasabb volt, mint amelyiken Peruban a mászást gyakoroltam. Megpillantottam még egy hosszú, téglalap alakú építményt is, amely a Meridian közelében működő, nagyüzemi tyúknevelőre hasonlított.

– Mi tartanak abban a tyúkölszerű építményben? – kérdeztem. – Fegyvereket?

– Tyúkokat – felelte Ian.

– Tényleg egyszerű tyúkól?

– Valamit enniük is kell. Nem igaz? És a silókban is igazi búzát tárolnak.

– A garázsokban mit rejtegetnek? – kérdezte Taylor.
– Talán krumplit?

– Nem. *Ott* valóban fegyverek vannak. Az egyikben egy tank áll, a másikon egy harci helikopter.

– Úgy látszik, hogy háborúra készülnek – állapítottam meg.

– Inkább úgy látszik, hogy *felkészültek* a háborúra – helyesbített Ian. – Egy hatalmas föld alatti bunker rejtőzik a központi épület mögött, és efféle épületekkel sem találkoztam még soha. A külső falak valamiféle fémhálóval vannak bélelve. A tyúkketrec dróthálójára hasonlít.

– Talán régen azok is tyúkólak voltak – találgatott Taylor.

– Faraday-kalitka – mondta Ostin.

– Tessék? – értetlenkedtem.

– Faraday-kalitka – ismételte Ostin. – Kizárja a külső sztatikus és elektromos mezőket, mégpedig olyan módon, hogy egyenletesen vezeti el az elektromosságot a kalitkán keresztül, és a diffúzió...

– Magyarázd meg érthető nyelven! – szólt közbe Taylor.

– Bocs – mentegetőzött Ostin. – A fémháló megvédelmezi az épület vezetékeit az elektromágneses impulzusokkal szemben.

– Mégis miféle elektromágneses impulzus volna idekinn? – kérdezte Taylor.

– Az Elgen tudósai éppen ezen dolgoznak – válaszoltam. – EMP-fegyvereket akarnak előállítani. Ha sikerül tökéletesíteni a technológiát, egész városok áramellátását is képesek lesznek megbénítani.

– De itt nem – mondta Ostin. – Egy hatalmas erejű EMP-támadás esetén ez a létesítmény továbbra is működőképes maradna. Persze olajtartályokkal és villanygenerátorokkal is rendelkezniük kell.

– Az olajtartályok a föld alatt vannak a silók mellett – közölte Ian. – A harmadik garázsban pedig két óriási

generátor rejtőzik. – Ostin felé fordult. – Honnan tudtad?

– Semmi haszna nem lenne fémdrótokkal borítani a házat, hogy megoltalmazza a villanyhálózatot, ha az elektromos áramforrásuk tönkremegy. Pusztán józan ész.

– Mindnyájunknak jól jönne belőle egy kevés – mormolta Ian.

A férfi az utasülésen felemelt egy kézi adóvevőt, és beleszólt:

– Kócsag négy leszállásra készen áll.

– Kócsag négy, megadom az engedélyt – válaszolta egy hang.

Talán még fél kilométert haladtunk, azután a lejtő kiegyenesedett, és a furgon megállt a központi épület előtt, amely egy magas, farmház jellegű építmény volt, hosszú, pallókból épített verandával. A kocsifelhajtót mindkét oldalon rozsdás, antik farmfelszerelések, halvány sárga és lila virágok övezték. Pár tucat csirke is csipegetett, kapirgált az udvaron.

– Ezt már nevezem – mondta McKenna. – Bárcsak lenne egy pár cowboysizmám!

– Rózsaszínű – sóhajtott fel Abigail.

Miután az autó megállt, a sofőr hátrafordulva így szólt:

– Kérem, maradjanak még egy pillanatig a helyükön!

Kinyílt az épület bejárati ajtaja, és egy magas, izmos testalkatú, szőke hajú férfi lépett ki rajta, két másik férfi és egy nő kíséretében. A magas férfi és a nő valahonnan ismerősnek tűnt.

– Ki az a fickó? – kérdezte Zeus.

– Talán a Hang – felelte Taylor.

– Talán – bólintottam.

Az utasulésen utazó férfi akkor kiszállt, és kinyitotta a furgon tolóajtáját.

– Kérem, hogy mindenki szálljon ki!

– Menjünk! – mondtam.

Amint mindnyájan kikecmeregtünk a furgonból, a férfi ismét becsukta az ajtót, és a sofőr elhajtott nélküle.

A szőke hajú fickó alaposan végigmért minket.

– Üdvözlünk mindenkit a Kronométer Farmon. Örülünk, hogy egy darabban láthatunk titeket.

– Úgy érti, hogy élve? – kérdezte Zeusz.

Az ismeretlen szája félmosolyra húzódott.

– Igen. Különösen annak örülünk, hogy életben vagytok – felelte.

– De nem mindnyájan – szólt közbe Jack.

A férfi arcáról egykettőre lehervadt a mosoly. Egy hosszú pillanatig szótlánul nézett Jackre, azután határozott léptekkel elindult felé. Észrevettem, hogy Jack nyakán megfeszülnek az izmok.

– Bizonyára te vagy Jack – mondta a szőke fickó.

Jack kihívó arccal nézett a szemébe.

– Eltalálta – felelte.

A férfi Jack vállára tette a kezét.

– Fogadd részvéteket a veszteségedért! Mindnyájunknál nagyobb áldozatot hoztál. Megígérem, hogy megteszek mindent, ami hatalmamban áll, hogy Wade halála ne legyen hiábavaló. Wade igazi hős. Ahogyan te is. Mind az adósaitok vagyunk.

Jack izmai elernyedtek, és sűrű pislogással igyekezett leplezni hirtelen elérékenyülését.

– Köszönöm, uram.

– Nem. Mi tartozunk köszönettel neked. Sőt, nem is csak mi vagyunk az adósaid, hanem az egész világ. Akár tudják, akár nem. – Azután a férfi hozzánk fordult. – Ha

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

ti nem léptek közbe, Tuvalu népe mostanra egy szörnyű rémálom közepébe csöppent volna. Több száz, talán több ezer ártatlan ember halt volna meg... Biztosan mindnyájan nagyon fáradtak és éhesek vagytok, ráadásul vannak itt néhányan, akik már nagy izgalommal várják, hogy találkozzanak veletek. Úgyhogy menjünk is, hogy elfoglalhassátok végre a szobáitokat!

– Szeretnék kérdezni valamit – szólaltam meg.

– Michael – mondta a férfi. – Miben lehetek a segítségére?

– Maga a Hang?

– Nem.

– Fogunk találkozni a Hanggal?

A szőke fickó egy pillanatig habozott, majd így válaszolt:

– Talán. Ennél többet egyelőre nem mondhatok.

– Ki maga? – kérdezte Jack.

– Joel a nevem – válaszolta a férfi. – Elfelejtettem mondani, de mielőtt a létesítménybe belépnétek, át kell esnetek egy kis kellemetlen rutinvizsgálaton. Az emberek ellenőriznek titeket, RFID-címkét fognak keresni rajtatok. Aztán rögtön elkísérünk titeket a szállásokra. Van még néhány órátok a fogadás előtt.

– Fogadás? – csodálkozott Taylor.

– Szerveztünk egy fogadást a tiszteletetekre. Lesz időtök pihenni egy kicsit, aztán még nyugodtan lezuhanoyozhattok és átöltözhettek vacsora előtt.

– Mégis mibe öltözhetnénk át? – kérdezte Tessa. – Hiszen nincsen másik ruhánk.

– Sydney Lynn majd gondoskodik róla – mondta Joel. Sarkon fordult, és visszasétált az épülethez.

Az asszony, aki Joellal együtt jött ki a házból, most előrelépett, egy csipesz írótaáblát tartva az oldala mellett.